

Prolog til 50-årsjubileet på Schulzhytta

Av Anne Karin Braathen

I hjertet av Roltdalen ved Fongens fot,
der ligger ei hytte så fin.
Med Stormoen foran og Sprøyten bak.
Schulzhytta, – både din og min.

På vollen her har det vært mye liv,
i mange hundre år.
Og fotturisten slik han kjennes i dag,
er en nykommer så det forslår.

For 10 000 år siden, – isen dro.
Den la 'gjen en sjø, her vi står.
Da demningen brast, var det Roltdalen oppstod.
Og gav livet her gode kår.

Med elv og med moer, med fjell og med vann.
Etter mange 1000 år, kom den første mann:
Kanskje overbefolkning gjorde det slik?
... her var det mat å hente, – her var naturen rik.
Var den første «Roltdalsbonde», her før Svartedauens ti?
Husk at Pesta kom til Norge først i 1349!

Men den som for alvor, først forstod
at naturen og dalen var veldig go'.
Det var Selbyggen sjøl, må vi nok si.
For mang' slags ressurser gav stedet verdi.

Av myr vant de ut, det fineste jern,
og kopper ble brutt ut av fjell.
Og kvernstein ble sendt til nær og til fjern.
Kvaliteten den sa seg jo selv.
Med mye tømmer, – og selvlagd tjære,
kan det da no' bedre være.

I tillegg mye grønt og saftig gress,
her var òg godt være, for sau og ku og hest.
Arbeidskraft til all denne «industri»,
krevde husrom og mat, og hygge på si.
Så et lite samfunn, her mellom fjellene,
hadde gode kår etter datidens tellende.

Etterhvert så skjedde mye innen samfunn og teknikk.
Høsten kom og bygda fristet for de fleste.
Men med vår kom sol og elvebrus og gress og mygggestikk.
Folk og budskap dro tilbars' med ku og heste.

Så engang da formann Schulz var ute, vandrende på tur.
Fant han her i egnen seterdrift og vakker, fin natur.
Og han hadde store vyer, ønsket flere folk til fjells,
kunne ikke alltid satse på en seterseng til kvelds.

Da selve TT feiret 50 år, med brask og bram,
var den gamle formann, stifteren alt blitt en holden mann.
Med sine 86, han hadde fortsatt no' å gi:
10 000 til en hytte, et sted i Fongens amnesti.

Mye skjedde før innvielsen, i nittenførtiått'.
Krigen kom og satte stopper for det meste.
Men allikevel så hadde sted- og hyttepraten gått,
så når freden kom var styret straks på pletten.

Og arbeidsfolket stod på, det var dyktighet og kløkt.
Tømmerhogst og eget sagbruk ble òg dratt opp.
Det ble utført mang og lang ei arbeidsøkt,
så i 48 da var hytta satt opp.

Og store Carl ble oppkalt, – Schulzhytta ble hyttas navn,
det syns òg hver og en, var både rett og riktig.
For begge står for hygge og omsorg til alles gavn,
kvaliteter som til hver tid er like viktig.

At valget falt på Stormoen er vi glade for i dag,
her har man nesten alt hva man behøver.
Hvor er vel himlen blåere, og gresset mere grønt.
Her kan man føle velbehag, ja her er livet skjønt!
Og hytta er i hvert fall av de beste.
Og når vi har et vertskap som i dag,
da ønsker vi *tillykke med de neste*

50 ÅR!

Kvernsteinsbruddet på Høgjellet ved Røltålen danner en markert fure i landskapet. Foto Erik Stabell

Kommunikasjonen Schulzhytta – Selbu

Av Ola Magne Moen

Etter idé og donering av en større pengesum i fra TTs første formann Carl Schulz ble Schulzhytta bygd og stod ferdig 3. juli 1948. På Stormoen, inne ved Sprøyten i Røltålen, er den omkranset av Fongenmassivet i øst og Ruten og Melshogna i sør – for å nevne de høyeste fjella.

Samme hvilken retning du snur og vender deg når du står ved Schulzhytta, er det minst 15 km å gå til det vi med et moderne ord kaller infrastruktur; ja i de fleste retninger er det 20 km og mer. Det vil si at vi befinner oss langt fra veg, elektriske linjer, vann, kloakk, og telefonnett.

Hyttas besøkende turister har nok vært innstilt på dette ut fra TTs informasjon om stedet, mens det er nærliggende å tro at vertskap og betjening som følte at de hadde ansvar for ski- og fotturistenes ve og vel, kanskje kunne savne en forbindelse til verden for øvrig

En annen grunn som gjorde det aktuelt med samband til bygda var en anmodning fra fjellsikringstjenesten om sending av værmeldinger fra Schulzhytta i påsken. Etter hva muntlige og til dels skriftlige kilder beretter, må det ha skjedd første gang påsken 1957. Værmeldingene ble visstnok denne påsken sendt via kortbølgeradio fra Schulzhytta av en student ved NTH og da direkte til Trondheim.

Fra og med sommeren 1957 ser det ut til at sambandet med «Skansen» nede i bygda via Våttån fra Schulzhytta er blitt en realitet og slik skulle det bli i over 30 år.

Magne Bårdsgård – et unikum

På Bårdsgård i Øverbygda i Selbu ruslet en stillferdig gutt rundt og tenkte. Fart på spekulasjonene ble det etter et besøk på en gård i nabolaget. Der hadde de anskaffet en nymotens greie kalt radio. Folk kom fra både fjern og nær for å høre de fremmede stemmer som kom gjennom lufta uten så mye som en tråd å følge.

Magne Bårdsgård var 15 år da han fikk høre radio for første gang i 1929. Han ble så fascinert av mediet at han så snart som mulig anskaffet seg bok om radioteknikk. Så fulgte brevkurs om samme emne ved NKS, deler ble anskaffet, og Magne hadde sitt første radioapparat ferdigbygd i 1932. Han glemmer aldri det første han fikk høre da han skrudde på apparatet. Det var valsen «Rormannen» spilt av Ottar E. Akre.

Radio ble nok bare hobby for Magne de neste 10-15 årene. Først landbruksskole, så ble det skole og praksis innen meieribransjen som hovedsakelig opptok hans tid i denne perioden. Meierier på Østlandet og Vestlandet var arbeidsplasser fram til 1947 da han flyttet heimat til Selbu. Her var vel ikke utsiktene de aller beste til å få seg jobb for en meierist. Selbu meieri sto ferdig først ti år senere. Men Magne hadde nok ikke